

Omul de zăpadă

Costel Simedrea

Omul de zăpadă

E o ninsoare postumă.Iarna a plecat
din inima omului de zăpadă,
nu se știe de ce pe-nserat,furișat,
ca nimeni să n-o vadă...

Vezi ce nefiresc îi stă acum așezată
cratița în care-mi făceai de mâncare
pe capul cu vise-nghețate? Altădată
stătea mai verosimil... Nu ti se pare?

Și mătura... abia acum îmi dau seama,
nu mai seamănă a mâna, ca altădată!
O, Doamne, și parcă mă apucă teama
când mă gândesc că o credeam adevărată...

Dar ăştia? Nu sunt cărbuni din soba noastră
caldă, ca un tors de pisică monoton?
Îți amintești? Mi-i azvârliseși pe fereastră
să i-i cârpesc, cu artă, la palton...

Iar pentru ochi, mai știi, prin tragere la sorti
am sacrificat butonii de agat.
Mi-ai spus, să mă împaci, : - Și-așa nu îi mai porți,
poți să-i dăruiești cu suflet împăcat...

Și în loc de fular, pentru că eu nu aveam
niciunul de rezervă, i-am pus, mi se pare,
prosopul de in, cel de deasupra de geam,
primit de la mama la o aniversare...

.....

O, Doamne! dar cât de multe nu i-am dat...
Curând o să-l vezi, spuneai, plimbându-se pe drum.
Iar eu, ascultându-te, l-am crezut adevărat,
până în clipa în care, nici azi nu știu cum

furișat, ca nimeni să n-o vadă,
nu se știe de ce, pe-nserat,
din inima omului de zăpadă,
ca o ninsoare postumă, iarna a plecat...